

Bilag 3.

FÆLLESORGANISATIONEN AF
 LANDKOMMUNER MED
 BYMÆSSIG BEBYGGELSE.

København, den 8. September 1926.

Til Indenrigsministeriet.

I Besvarelse af det høje Ministeriums Skrivelse af 12. Marts d. A., hvorved anmodes dels om en Udtalelse over Lovforslag Nr. 41 om Ændringer i Lov Nr. 379 af 28. Juni 1920 om Indlemmelse i Købstæder af Arealer af Sognekommuner m. v., dels om de Ytringer, hvortil selve Loven i sin nuværende Skikkelse iøvrigt maatte give Anledning, tillader man sig at bemærke følgende:

Hvad det foreliggende Forslag angaar, er Bestyrelsen af den Opfattelse, at det i Forslaget rejste nye Princip ikke kan eller bør løses blot ved en Ændring af §§ 3 og 6, men at dette, saafremt Spørgsmaalet skal løses, da bør ske som et Led i en samlet Revision af den bestaaende Lov.

Om den foreliggende Lov ønsker Bestyrelsen at udtale, at den i nogen Grad, navnlig ved Bestemmelserne i § 5, maa siges at være en ren og skær Beskyttelseslov for Købstæderne, idet man, naar Forhandlinger efter Lovens § 2 og Afstemninger efter sammes § 3 har givet et for Købstadens Indlemmelsestilbøjeligheder ugunstigt Resultat, dog har aabnet en Adgang for Administrationen til under ganske ubestemte Betingelser og efter et ret frit Skøn over de foreliggende Omstændigheder at paabyde Indlemmelse saavel af hele Kommuner — dog med Amsraadets Samtykke — som af Dele af saadanne, kun efter indhentet Erklæring af Amsraadet.

Saadanne Bestemmelser kunde formentlig paa et langt tidligere Tidspunkt af Udviklingen have været opportune, idet der i sin Tid var Adgang for Personer, der havde deres Erhverv i en Købstad, til at flytte ud i en Nabokommune og derved unddrage sig deres Skattepligt til Købstaden. Som bekendt eksisterer dette Forhold ikke mere. Ved Lovgivningen om Erhvervsskat er der i Virkeligheden indført saadanne Kauteler, at Købstaden har Adgang til at paaligne de ommeldte Personer et endog særdeles rigeligt Vederlag for de Goder, som de nyder i Købstaden under den ene eller den anden Form.

Erfaringen har derfor ogsaa vist, at forskellige Købstæder overhovedet ikke ønsker at gøre Brug af Indlemmelsesbestemmelserne, idet de ser deres Regning dels ved at oppebære Erhvervsskat uden tilsvarende Byrder — som de, der paahviler en Opholdskommune — dels ved at sælge de Goder, som Købstaden kan yde, saasom Gas, Vand og Elektricitet, til forhøjet Pris til Nabokommunerne. Andre Købstæder har derimod indtaget den modsatte Stilling og arbejder paa Indlemmelse, og er det formentligt bekendt, at disse Købstæder særlig er saadanne, som har paadraget sig næsten uoverkommelige Gældsforpligtelser, hvilke de nu kunde ønske delvis at overføre paa andre Beboere end Kommunens hidtidige.

Forsaaavidt Regeringen imidlertid maatte være sindet fremdeles at oprettholde Adgangen til Indlemmelse ogsaa ad rent administrativ Vej, tillader man sig at foreslaa, at Loven undergives forskellige Ændringer i en for vore Kommuner gunstigere Retning, hvilket man synes meget rimeligt, naar henses til, at Tendensen gaar i Retning af at lade disse betale den Gæld, for hvilken de intet Ansvar har, og paa hvis Stiftelse de ikke har haft nogen som helst Indflydelse.